

HASAN PİR

ANALİZ

HASAN PİR’İN KÖŞE YAZISI

Osmanlı İmparatorluğu’nun son dönemlerinde yaşanan kaos ortamından hemen hemen her kurum etkilendiği gibi; dinimiz İslâm’ın, özüne uygun olarak öğretilme ve yaşanılabilirliği da maalesef nasibini almış, dinî müesseselerde bir rehavet havası kendini gösterir olmuştu. Sıkıntının özü şu idi: Son din İslam’ın ve onun Peygamberi Hz. Muhammed’in (s.a.v) ve Mukaddes Kitabımız Kur’an’ın anlattıkları ile Müslümanların yaşantılarında tezatlar vardı. İslâmiyet’in özüne uygun olarak öğretilme ve yaşanması konularında meydana çıkan bu durumun getirdiği olumsuzluklar pek çok aydınımızı derinden yaralamış ve çözüm çareleri aramaya yöneltmiştir. Bunlardan birisi de Milli Şairimiz Mehmet Akif Ersoy’dur. Akif’in SAFAHAT’ı baştan sona bu sıkıntılar ve çözüm önerileri ile doludur.

“İnmemiştir

hele Kur’an, bunu hakkiyle bilin,

Ne mezarlıkta okunmak, ne de fal bakmak için!”

(Safahat)

“Neden uhuvvetiniz böyle münhasır namaza”

Çıkınca avluya herkes niçin boğaz boğaza?” (Safahat)”

“Kitab’ı,

Sünnet’i, İcma’ı kaldırıp attık;

Havassı maskara yaptık, avamı aldattık.”

(Safahat)

Osmanlı’nın son dönem âlimlerinden Mehmet

Akif’in arkadaşı Bediüzzaman Hazretleri de bu kaosa dikkat çekerek şöyle

diyordu: **“Eğer biz; doğru İslâmiyet’i ve**

İslâmiyet’e layık doğruluğu yaşayabilsek, diğer dinlerin tabileri dalga dalga İslâmiyet’e gireceklerdir.”

Osmanlı’dan günümüze gelinceye kadar

İslâmiyet’in doğru kaynaklardan öğrenilmesi ve öğretilmesi ve doğru yaşanması

konusunda

çok ciddi merhaleler kat edilmiştir.

Din, insan ruhunun en önemli ihtiyaçlarından biridir. İnsanlık tarihi bugüne kadar dinsiz bir milletin var olduğunu göstermemiştir.

En mükemmel din olan ve varlığı Allah'ın taahhüdü altında bulunan İslâmiyet'in günümüzde doğru bilinip, doğru yorumlanması ve doğru yaşanması çok önemlidir.

1900'lü yılların başında, geri kalmışlık nedenlerimize bazı kesimlerin "dinimizi", bazı kesimlerin de "pozitif bilimleri" sebep göstermeleri üzerine, Bediüzzaman Hazretleri bu problem için de şu önemli tespiti yapmıştır:

"Vicdanın ziyası ulûm-u dîniye, aklın nuru

fünun-u medeniyedir. İkisinin imtizacıyla hakikat tecellî eder. İftirak ettikleri vakit, birincisinden taassup, ikincisinden ise hile, şüphe tevellüt eder." (Vicdanın ışığı din ilimleri, aklın ışığı ise

medeniyet fenleridir. İkisinin bir ve beraberliği ile doğrular ortaya çıkar. Ayrıldıkları vakit birincisinden taassup, ikincisinden ise hile ve şüphe doğar.)

Bu tespitte öne çıkan en önemli husus, bir kimsenin hem dine ait bilgileri hem de pozitif bilimlerin ortaya koyduğu bilgileri öğrenmesi gerçeğidir. İşte o zaman ancak münevver bir insan profili ortaya çıkacaktır. Bunlardan biri olmadığı takdirde yani sadece dini bilimleri ve bilgileri öğrenen bir kimsenin olaylara bakışında ve olayları değerlendirmesinde taassup ortaya çıkabileceği gibi, dini bilgileri öğrenmemiş, dinden habersiz bir kişinin de -bilim adamı da olsa- olaylara bakışında ve değerlendirmesinde hile ve şüphenin ortaya çıkması gerçeğinin kaçınılmaz olmasıdır. Osmanlı'nın son dönemlerinde yaşanan sıkıntının belki de önemli bir kaynağı bu nokta idi.

"Din" ile insanları ötekileştirmeden, dinin güzelliklerini ifade etmek ama akıl ve vicdanların hür kararına müdahale etmemek de İslâm'ı tanıtmanın, sevdirmenin ve öğretmenin çok önemli bir ayrıntısıdır sanırım.

Bugün ülkemizde İslam'ın en doğru kaynağı olan **"Kur'an, Sünnet ve İcma"** birlikteliği ile İslam'ın özüne uygun en doğru yaşanılabilirliği ve yine İslam'ın tüm dünyaya en doru şekilde anlatılış dönemi yaşanmaktadır.

Yazımı Bediüzzaman Hazretleri'nin bugün çok daha geçerli olan sözü ile bitirmek istiyorum:

"Eğer biz; doğru İslâmiyet'i ve İslâmiyet'e layık doğruluğu yaşayabilsek, diğer dinlerin tabileri dalga dalga İslâmiyet'e gireceklerdir."

Güzel

günler dileğiyle...